



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ώτο έννενηντα τέσσερα και χίλια όκτακόσα  
νάναι καλλό δ Αόρδος μας νά φέμε κι' άλλα τόσα.

Ένδέκατος ό χρόνος είναι  
κι' έδρα μας πάλιν αι' Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή. — ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνόρομαι — άπ' ένθεια προς έμέ.  
Συνόρομη γιό κάθε χρόνο — όκτώ φράγκα γίνονται μόνο.  
Γιό τά ξένα όμως μίρη — δέκα φράγκα και 'στό χέρι.

Είς γνώσει φέρομεν παντός εύμοστος τελειπή  
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμπού» άνελιπιή  
πρός δύο είκοσάφραγκα, κι' όποσος άπ' έξω θέλει  
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυόρομαιών τιλη.

Νοεμβρίου δωδεκάτη.  
λόγοι 'στη Βουλή βαρβάτοι.

Πούνητος τετρακόσα κι' όδηόηντα εξη.  
ποιός γιά τους άγώνας ύμνος δέν θά πλέξη ;

**Φασουλής και Περικλέτος.  
ό καθένος νέτος σέτος.**

(Κι' οι δύο προς τό Σταξιόν τό πάλαι συμβαδίζον  
κι' εις έναν καφενέ μικρό πηγαίνου και καθίζου).

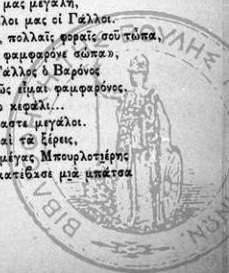
Φ. — Σκύφε λοιπόν και φίλησε τό χώμ' αυτό μέ πόνου  
τό τόσο σιαστών,  
όπου πληθής τό 'πάτησε εις παραλόβοντα χρόνον  
ένδόξων παλαιών.

Τι φίστα πάλι θά γενή οι τόυτα τά ρημάδια,  
τι όόξα πάλι κλασική μω; καρτεριά, κασιόη...  
'στό χώμ' αυτό δέν έδυσαν άκόμη τά σημάδια  
και των μεγάλων ποδαριών του Περικουεπιόη.  
πού πρό πολλού, βρι Περικλή, δός νυκταις και δρό 'μείραις  
έγυριζε 'στό Σ'άξιόν σαν τάλογο 'στό μύλο,  
κι' έτριχαν άπ' όπισθε του παϊδιό μέ της κνιτριαις  
και τέλος πάντων έγινε της έριδος τό μύλο.

Π. — Πώς 'πέρασαν, βρι Φασουλή, τίτοιαι μεγάλοι χρόνοι !...

Φ. — Θάρρος, καυμένη Περικλή, κι' ήμέρα ζημηρόνε,  
πού θά 'ξυπνήσου την ήχώ των λόφων των έρημων  
παλαιών νέων άθλητών και παλαιστών άλιμίων,  
προ πάντου της ράτσας μας θά εθάρσον βισώται,  
προπάθησε δι, Περικλή, να ζήσης έως τότε  
κι' όλων των ζώων τους όρρους να πίνης μονορούφι,  
άλλοιός καθίνες θά σέ 'πρ' μεσίλληνα μαγκούφι,

πού 'βρήκες την περίστασι γιό να τά κακαρώσης  
πριν των ίσοσφάνων μας της φίστας καμαρώσης.  
Π. — Θά κάνω κούρα, Φασουλή, μη στάξη και μη βριξη  
γιό να προφάσω ζωντανός τό έννενηνταίξη.  
Φ. — 'Ηλθε κι' ό φίλος Κουβερτιν, ό Γάλλος ό Βαρόνος,  
και 'τουο Συλλόγου «Παρικουεπιόη» έφώναζε τό βήμα  
πός την 'Ελλάδ' άθάνατος την περιμένει χρόνος  
κι' ή όόξαις θάβγουν ή παλαιαις μίσ' από κάθε μνήμη.  
Κι' έγώ πού λις έσταθήκα 'στον ρήτορα καρσι  
κι' αυτός 'μιλούσε, μάτιμα μου, τά Γαλλικα καρσι,  
κι' έγώ πού τό κατάρια να μην τον καταλάβω  
έφώναζε μέ τους λοιπούς «Βαρόνε, μπράβο μπράβο»,  
και λόγ' ήκουσθησαν θερμοι στομάτων κινητών  
κι' όλοι τον 'χειροκρότησαν οι Μαραθωνομάχοι,  
γιό νάναι δι, βρι Περικλή, φιλέλλην ει των πρώτων  
'Ελληνικα χρεώγραφα πιστεύω πός δέν θάχη.  
Πρός δι' μας έβειβίωσε κι' αυτός ποικιλοτρόπος  
ότι κι' αν φανεται μικρός ό της 'Ελλάδος τόπος,  
άλλ' όμως είναι πάντοτε ή ράτσκα μας μεγάλη,  
τοιούτος δι' μας θεωρούν κι' οι φίλοι μας οι Γάλλοι.  
Π. — Κι' έγώ θαρρώ, βρι Φασουλή, πολλαις φοραις σου τόπα,  
άλλ' όμως σύ μου 'φώναζεις «βρι φαμαρόνε σώπα»,  
μέ τόρα πού σου τόσκαυε κι' ό Γάλλος ό Βαρόνος  
δέν θά μου λις καθώς και πριν πός είμαι φαμαρόνε.  
Κατάλαβε τό πια λοιπόν, άγύρινο κεφαλή...  
πρέπει να μένωμαι μικροί γιό νάμαστα μεγάλοι.  
Τά περι μεγαλιου μας τά ξέρω και τά ξέρεις,  
γι' αυτό, μαρι ζωντόβολο, κι' ό μίγας Μπουλοτιρίης  
στά μέτσουνα των άναστών 'κατίβιες με άπάστα



νά μή χαθῆ τὸ σῶι μας καὶ μπαταλιφ' ἡ ράτσα.  
Φ.— Καὶ μὴ νομίζεις, Περικλῆ, πὺς πόλιον Ἀργύρη  
προθύμως θά ἑορτάζουμε γι' αὐτὸ τὸ πανηγύρι.  
Γιὰ τοὺς ἀγῶνας μὲδὲ μὴ δὲν θά γινῆ θυσία,  
μὴ χρῆματα τὴν δοξάν των δὲν θά τὴν κηλεύσωμε,  
καὶ τοὺτος θά τοὺς βγαλοῦμε εἰς τὴν δημοκρατία  
καὶ ὅποιος τοὺς πᾶρη πρὸ στήνα σ' ἑκείνον θά τοὺς δώσωμε.

Ἡ μὲν Ἑλλάς τὸ Στάδιον προσφέρει τῶν προγόνων  
καὶ ἄς δώσωμε ἄλλοι τὸν παρὰ πρὸς πέραις τῶν ἀγῶνων,  
Ἰξίχαλα δὲ νὰ σοῦ πῶ τὸν Κουβερτινὸ τὸ στόμα  
πὺς εἶπε πρὸς τοὺς Ἕλλησι

ὅτι λογίζετ' εὐτυχῆς ὅποιος πατιὶ τὸ χῶμα  
τῆς ράτσας τῆς μεγάλης.

Κι' ἐγὼ νομίζω, Περικλῆ, πὺς πρέπει γιὰ τὸ γένος  
εἰπὶ γενναίᾳ πληρωμῇ νὰ πέρη καθὲ ἕξος  
εἰ-δίου εἰσιτήριον γιὰ τὰς κλεινάς Ἀθήνας,  
καὶ ἔχι τὸ χῶμα τὸ σέπτον νὰ τὸ λερῶνων χάρισμα  
καὶ ἄρχαιων ὄνων ἰσῶν νὰ βλείπων καθδολίνας  
καὶ δωριᾶν νὰ τέρπωνται μὴ τὸ γλυκὺ των γκάρισμα.

Π.— Ἀγῶνες Ὀλυμπιακοὶ!... μωρὴ μὲ τείναι τοῦτα!...

ἢ ἐκτρέφουσι θά μετρώ τῆς ὥρας τὰ μενῶτα  
ὡς πῶ νὰ εἴθασθ' οὖν Θεῷ τῆς δοξῆς μας ὁ χρόνος  
καὶ τότε ζήτω καὶ ἡ πατρις καὶ ὁ τροπαιοῦχος Θρόνος.  
Φ.— Ἀγῶνες Ὀλυμπιακοὶ!... δὲν εἶμαι ἴστα σωστῆ μου...  
νὰ νὰ τοὺς βλείπω, Περικλῆ, ν' ἄρχίζου ἔμπροστά μου...  
γιὰ ὅς ἀνασπῶνεται τὸ κίτρινον μου δέριμα...

Ἐγὼ κυτῶ τὴν Ἀφροῖν, ἐκείθεν δὲ τὸ Τέρμα...  
κατέρριψαν τὴν Ἰσπληρρα... βῆθ, τριγυρὰ καὶ κρότος...  
ὁ κύριος Πρωτοσυργὸς προβαίνει πρῶτος πρῶτος,  
καὶ ὁ παλαιστής ὁ Θεωδῶρς ἀνάμα μὴ τὸν Ράλλη  
τεντώνεται καὶ σφίγγεται γιὰ νὰ τὸν ριζῆ κάτω,  
ὅμως αὐτὸς ἀκίνητος δὲν γίρει τὸ κεφάλι,  
ποῦ πάλι μὴ περισσεύμα εὐρίσκεται γιμάτω.

Ἄλαλαγμὸς ἀκούεται ἀκουρῆγο, βρε παιδιᾶ,  
νὰ πῆρ τὸ θηριο,  
ὅμως τοὺς ρίχνει καὶ τοὺς ἔρη μὴ μὴ τρικλοποδιᾶ  
καὶ ἑλους τοὺς πένει κριο.

Κι' ὁ Καραπάνος ἔρχεται μὴ βήματα μεγάλα,  
ἀλλὰ καὶ ἑκείνος πέρει,  
καὶ εὐθὺς μὴ τὸν Σταυροπούλου τὸ βλεῖν ἴσῶν φευγάλα  
σάν νὰ τεῦ βάλαν νέρπει.

Ὁ νικητῆς ἴψηλὰ ἴψηλὰ τὸν σέρκο τὸν σκόνει  
καὶ ἐνθὲ καθίνας τὸν κυτῶ μὴ σαλεμμένη βιά  
ὁ Βασιλεὺς μὴ στέφανον ἔληξεν τὸν στεφανῶνον  
καὶ αὐτὸς μασσῶντας τὴν ἐλρὰ καθίξει εἰ βαλδίτζα,  
καὶ ἀντὶ Πενδάρου ὁ Μακρῆς ὁ Παίνιος προβάλλει  
καὶ ἔναν γηρεῖ ἴσῶν νικητῆ μὴ τὸ βλοῖ τοῦ ψάλλει.

Π.— Ἀγῶνες Ὀλυμπιακοὶ!... μὴ πένει κριο τρόμος...  
κατέρριψαν τὴν Ἰσπληρρα... ὁ ἄρχισιν μέγας δρόμος...  
παῖλον ὁ Λόρδος προγυρεῖ ἐκ μέσου τῶν ἄλλων  
καὶ ὅπως ὁ περιδότης Κροτωνατῆς Μίλων  
φορτῶνεται τοὺς δανειστάς ἐντὶ βωδῶν ἴσῶν ὄμο  
καὶ ἐμίσιος πέρει δρόμο,

καὶ τρεῖς φοραὶ τὸ Στάδιον μὴ τούτους φέρει γυρεῖ  
καὶ ὅλοι φωνάζουν εἰλεῦθ, ἀθάνατε Σωτήρα,  
Ὅποιά νίκη τὸ μακρὸ τὸν θεάτων γανῶνει!...  
ὁ Βασιλεὺς καὶ δευτέρη φορὰ τὸν στεφανῶνει,  
μὴ στέφου καὶ τοὺς δανειστάς μὴ στέφανον κοτίνου,  
τοὺς στέλλουν δὲ στερᾶνωτός ἴσῶν Παναγιᾶ τῆς Ἱήνου.

Ἄλλ' ὅμως καὶ μουφλούζῶνον κυτῶ λειγώνας,  
ποῦ παίζου Καραϊσκο,

νὰ βγαίνουν πρῶτοι νικηταὶ εἰς ἑλους τοὺς ἀγῶνας,  
πρὸ πάντων δὲ ἴσῶν Δίεκα.

Π.— Ποῖων ἀγῶνων εὐκλείων ἀντίτειλεν ἡμέρα  
καὶ ἴσῶν Ρωμῶν καὶ ἴσῶν ἑλους...  
κατακαυμένει Φασουλῆ, τραβήξου ἴσῶν πέραι  
νὰ ἴσῶν τοὺς Δίεκαβλοῦς.

Πῶ! πῶ!... τί μούτρο κίτρινο σάν ὄμο μνηδὸν λεμόνι  
καὶ ἡ διψκρήνιν γλώσσα των κτυπῆ ἴσῶν οὐρανίκο,  
ὁ δὲ Τρικοῦπης σφειβρὸς γιὰ τούτους καμαρώνει,  
γιατὶ αὐτὸς πρωταθλήτης τοὺς ἔθγαλε ἴσῶν Δίεκα.  
Φ.— Τὸ πρόσωπον τῶν ἀθλητῶν τὸ στήθος μου ξεοχίζει...  
ἀλλ' ὅμως σῶπα, Περικλῆ... τὸ πίνταθλον ἀρχίζε!

Εἰς τὴν παλαιστραν Ἑλλήνες ἀκράτητοι πετοῦν  
καὶ εἰς ἑλα πρῶτους νικητὰς εἰ κήρυκες τοὺς κράζου,  
καὶ τὸν ἀρχαίων ἀθλητῶν σκικὶ μὴ χαιρετοῦ  
καὶ γιὰ τὰ νῆα πένταθλα πενατάρης μὴς μοιραζοῦ.  
Ἄλλ' ὅμως καὶ κολυμητῶν παράποτε σπανίων  
κατέρχεται φουστὰ,

ὁ δὲ Τρικοῦπης κολυμπῆ εἰς πύλας δανείων  
χωρὶς νὰ βῆσκη πέτο,  
μὴ πέραι πέραι τὸ περῶ μὴ δύο τρεῖς βουτιαῖς  
καὶ ἄρουρ ἀπ' τὰ ρουθῶνια του εκορπίζει καὶ φωτιαῖς.  
Σωστὸ λεοντάρι ἴσῶν στερεῖ, ἴσῶν θαλάσσα δαλφίνι  
καὶ πρῶτος σρουγυρα...

Ἐνα στεφάνι τῆς Ἀλλῆς καὶ γι' ἄλλους δὲν ἀρίνει  
ἴσῶν μίθην τῆς χαρᾶς.

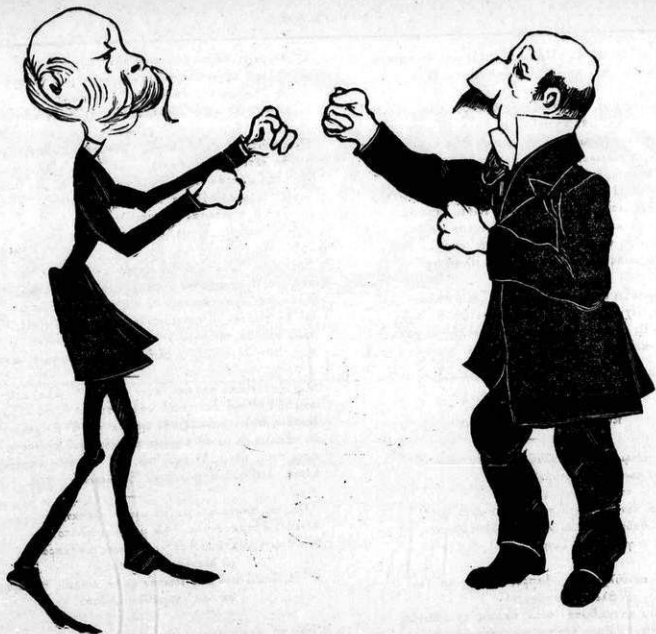
Π.— Βρε τί θά ἴσῶν τὰ μάτια μας!...

Φ.— Ὅλα εἰ λαοὶ θά φριζοῦν  
καὶ τοὺς ἀγῶνας κήρυκες ἴσῶν κόσμον δὲ κηρύξου,  
καὶ ἄν ἴστα ἡμέρας, Περικλῆ, τὰς εὐτυχίαις ἐκείνας  
ἀπόχη μαινεταὶ δανὸς ὁ πόλεμος τῆς Κίνας,  
εὐθὺς καὶ αὐτὸς ὁ Λη-Χου-Τεγκ καὶ τῶλλα τὰ καθάρματα  
θὰ ριζοῦν κάτω τ' ἀρματα,  
θὰ γινῆ ὁ ὑπερτιμῶνας πεσιῶνων ἀξίων  
καὶ ἀνακαυχῆ προσημνητῶν ἴσῶν ἑθροπραξίων.

Π.— Βρε τί θά ἴσῶν τὰ μάτια μας!...

Φ.— Ὅποιο γεγονόςος  
θ' ἀξιώσωμεν, ἐδελφε, εἰς τούτων τὸν αἰῶνα...  
μὴ λῆνε πὺς θά βραβευθῆ καὶ ὅποιος θά εἴθασθ' πρῶτος  
ὡσάν ἀρχικὸς Ἀγγελοῦ ἀπὸ τὸν Μαρθάνα.

Κι' ἄν ἑλαφρὸς καὶ γρήγορος σάν ποῦπουλο καὶ ἀγέρας  
ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἔθω πρὶν καὶ μοῦ δοθῆ τὸ γέρα,  
αὐτὰ θά πῶ ἴσῶν θεατὰς συντόμως καὶ βραχίως:  
εἰς Μαρθῶνος ἔρχομαι σάν Ἀγγελος ἀρχαίως  
χωρὶς νὰ φέρω τρόπακα καὶ ν' ἀναγγίλω νίκας  
καὶ ἴτε παιδίω, νὰ εἶς ἐπὶ, καὶ ἑλευθεροῦτε θήκας.  
Τοὺς Πέραις πάλιν βλείπομεν χωρὶς παλμοῦ καὶ τρόμου,  
μὴδὲ βρυχάται στρατιὰ μὴ βρυχηθῶν θηριο,  
καὶ ἔγιναν λουτροὶ σήμερα ἴσῶν Ἀθηνῶν τὸς δρόμους  
περιφανεῖς ἀπόγονοι τοῦ Σέρξ καὶ Δαριου.  
Ἐκ Μαρθῶνος ἔρθεκα πεκαμῆνος πατριώτης  
γιὰ νὰ εἶς πῶ μετὰ χαρᾶς πὺς εἰς αὐτὴν τὴν ξέρα  
ἰδρῆθιν μέγα τίμενος, λεπροκομῆνον πρῶτος,  
καὶ ἑλους τοῦ κόσμου εἰ λεπροὶ κουρμίζου ἐκεί πέραι.  
Κι' ἀντὶ νὰ ἴσῶν τριγύρω μου κούσιος καὶ κιδάρεις  
ἑλληλαδοῦς πῆσω μου καθίνας κασιδιάρης  
καὶ μεδύεινε τῆς σάρκας του, ποῦ τῆς σαπῆς ἡ λῶθα,  
καὶ ἔφαν' ἡ Νίκη κουρελοῦ μὴ τρυμημῆνη γόβα,  
καὶ κούτσα κούτσα σάν κούτθι κατιβῶν ἐκ τῶν βράχων  
καὶ πλεῖ πλεῖ ἴσῶν λεπρῶν τὰς στρατιὰς τὴν εἶδα,  
καὶ τὴν ἀρχαίων εὐκλείων τῶν Μαρθῶνομαζῶν  
ἰσάπιασε εἰα παντὸς ἡ λέπρα καὶ ἡ κασιδα,



σημίον υλοράνον της νίκης προκοπής,  
 που δὲν 'βρίσκεις ἴσπανον κατάλληλον νά 'πῃς.  
 Εἰς τὸν ἀέρα χόρευαν τῆς λήπρας τὰ μιάσματα  
 κι' ἦτο τῆς Νίκης ἡ κοιλιάς κατάζηρος καὶ στείρα,  
 καὶ τροπαιοῦχων μαχητῶν μ' ἐκίλωσαν φαντάσματα  
 καὶ μούπαν χειρετίσματα νά 'πὼ πρὸς τὸν Σωτήρα.  
 Ἰτε λοιπὸν περιχαρεῖς 'στῆς Νίκης τὴν κοιλιάδα  
 σοὶ λεπρὸι μολύνετε τὴν ἄσπιλον Ἑλλάδα». **Ἄντ.**  
 Ἄντὰ που λὲς πρὸ τοῦ λαοῦ θά 'πὼ τοῦ παρεστῶτος  
 ἐν τύχη νά'βῃ πρῶτος,  
 κι' ἐν πρὶν ἐπὶ τὸ τρίξιμο δὲν σκάσω σὺν τουλούμι  
 βεβιασὶς θά στεφανωθῶ κι' ἐκ μέρους τοῦ Δραγοῦμη.  
**Π.**—Τί γίνεται καὶ τῆς Βουλῆς ἡ ποίμν' ἡ ψαρκιλιά ;  
**Φ.**—'Πῆγαν καμπόσει Βουλευταὶ 'στὸν Ἀντιβασιλέα  
 καὶ τοῦπαν α' Ἀντιβασιλεὺ ἀπόντων Βασιλείων,  
 μαθε τὸ Κοινοβούλιον πὼς καθήρηθη πλῆον,  
 κι' ἄμισως ἀπὸ σήμερον θ' ἀρχίσῃ ἡ λογοδόρησις.  
 Ἄντὰ τοὺς ὑπηκόους σου τοὺς τρίπει σὺν κανάριχ,  
 κι' εἶθε καθένας ὑγιὴ καθ' ὅλα νά σὲ βλέπη  
 κι' ὄλην τὴν οἰκογένειαν ὁ Κύριος νά σκέπη.  
**Π.**—Κι' αὐτὸς τί τοὺς ἀπήνητῃς ;  
**Φ.**— α' Ἀγάλλομαι πολὺ  
 πὼς καθήρηθη ἐντελῶς τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ.  
 Δὲν θά φρεϊθῶμεν δι' αὐτὴν μηδεμίαν θυσίαν,  
 κανεὶς πιστεύω 'στὰ μικρὰ νὰ μὴν ἐνδιατρίψῃ,  
 ἐν τούτοις γιὰ τὸν θάνατον τοῦ Τσαρού τῆς Ρωσσίας

ὁ θρίαμβος τῆς Ἀλεπούς ἱερός θά μὰς λείψῃ.  
 Ὁ δὲ μπαμπὰς μου, Βουλευταὶ εἰ τὸ καλὸν ποθοῦντες,  
 ἔφυγε καὶ μ' ἀνέθεσε πολλὰς δουλειαῖς μὲ φροντίαις,  
 κι' ἐν μὲ κουράζουσι κάποτε καὶ μὲ καταπονοῦσι  
 ἀλλὰ δὲν ἀπαυδῶ,  
 κι' ὡς τότε ποῦ 'στὸ Στάδιον ἀγῶνας θά γενοῦν  
 πιστεύω νὰν' ἰδῶν.

**Π.**—Κι' ὁ Παρθενῶν τί γίνεται ;  
**Φ.**— Ὁ Τσιλλερ βεβαιώνει  
 πὼς κι' ἐν περάσῃ, Περικλῆ, δὲν ξέρω πόσοι χρόνοι,  
 καμμία δὲν θά γερμισθῇ ἀθανάτη κολώνα  
 κι' ὀρθὸς καὶ ντούρος θά σταθῇ καὶ τούτον τὸν αἰῶνα.  
 Μὰ μερικεὶ δὲν συμφωνοῦν κι' ἀντ' ἑλλῶν ἕλλα ψάλλουσι  
 καὶ γιὰ τὴν στερεότητα μεγάλας ἀμειβαλλουσι,  
 ὁ δὲ Τρικούπης ἐπιέττειται ἀπ' ἔξω νά καλίσῃ  
 σπουδαῖον ἀρχιτέκτονα ποῦ νὰ τὸν βεβαιώσῃ  
 ἐν πρὶν τῆς Κυβερνήσεως ὁ Παρθενῶν θά πείσῃ  
 γιὰ νά φροντισθῇ ὅπως νά μὰς τὸν στερεώσῃ.  
**Π.**—Καὶ εὐ τί λὲς ;  
**Φ.**— Ὅ,τι κι' ἐν πῶ πεντάρη δὲν σημαίνει  
 καὶ σήμερον κἂν αὐρον τὴν πῶσιν περιμένω  
 γιὰ νά καθίσω μοναχὸς ἀπένω 'στὰ συντρίμματα  
 νά κλάσω τοὺς μουρλοῦζηδες καὶ τὰ πολλὰ των κριμάτα.  
**Π.**—Κάποιος εἰς τὸ τραπέζι μὰς προσέρχεται μὲ τῆχος...  
**Φ.**— Ἴσως κανένας ἀθλητῆς καὶ Μαραθωνομάχος  
 θάκουσε πὼς ἐλίγαμε γιὰ τὸ καλὸν καμάρτι

κι' ἦλθε κι' αὐτοί, βρέ Περικλῆ, μαζί μας νά λιμάρῃ.

'Ε! σὺ παλῆρὸ πολέμιστῆ, ἰδὼ κοντὰ μας μείνε  
κι' ἀργαῖα 'πίς μας ἴπῃ...

Π.—'Εγὼ θερρῶ, βρέ Φεσσαλιῶ, ὁ καρφετ'ζῆς πὺς εἶναι  
καὶ μὰς ἀγροβόλει,

γχατὶ μὲ τῶν ἀγῶνων μας τὰ τωρινὰ ρωμάντσα  
ἐξάταμα νὰ πάρωμα καμιά μισουλάντσα.

Φ.—'Ο παλαιὸς ὁ Περικλῆς μὴν εἶναι, Περικλίτος;  
γὰ κῦταζε μὲ προσοχὴ πὺς μοιζαίε τοῦ Τρικουπῆ...

Π.—'Ο καρφετ'ζῆς σὶ βιβλιὸ πὺς εἶναι, Ριγκολίτο,  
γχατὶ μὲ τῆς κουβένταις μας τοῦ 'γίναμα κουνουπί,  
κι' ἔλα, μωρέ, νὰ φύγωμα προτοῦ μὰς μπαγλαρώσῃ  
καὶ τοὺς ἀγῶνας ἀκριβὰ ἢ ῥάχη μας πληρώσῃ.

(Τοὺς πλησιάζει σκυθρωπὸς ὁ καρφετ'ζῆς ὁ τάλας  
κι' ἐκείνοι, δίχως ἕνα γρῦ 'στὸν καρφετ'ζῆν νὰ ποῦν,  
τὸ βράδου εἰς τὰ τίσσερα, κι' ἐκ τῆς πολλῆς τρεχάλας  
τὰ ζύλινα ποδάρια τῶν 'στὸν σβίρκο τῶν κτυποῦν.)

### 'Ο Δόδορὸς μιλεῖ καὶ τρέμ' ἢ Βουλιῆ.

Λοιπὸν ἐν μίσῳ, κύριε, πολλῶν περισπωμένων  
εἰσάγω τὸν σωτήριον Προσπολογισμὸν,  
τῆς στρουγγῆς τοῦ φουμι,  
καὶ πρὶν νὰ τὸν ἀκούσατε σὰς πικρὰ κρῦα φρίκη  
γχατ' εἶναι θαῦμα μαγικὸ καὶ πρῆγμα τεραστία,  
γμῆμά το ἔσομαι.

'Ορίστε τὰ κονδύλια του... ἔμπρὸς σας ἕνα κι' ἕνα  
τὰ βλίπετε στρωμῆνα.

Πὺς δὲσβολὸ κατάρβωσα 'ετοῦς σάλους τοῦς δεινοῦς  
ν' ἀνακαλύψω, κύριε, περισσεύμα ζεανὰ,  
δὲν τὸ χωρεῖ παντάπασι οὐτ' ὁ ἔδικός μου νοῦς  
καὶ πῆγαίνε ὅπως μου, φωνάζω, Σκτανα.

'Αν κι' εἶναι μόνη μου φροντίς καὶ διαρκείας μου μίλημα  
νὰ βρῶ σπουδαῖον ἑλλημμα,

ὁπότεν σμίγων ἀρεθιοὶ χυτροὶ καὶ νιλικάτοι,  
ἐγὼ δ' ἐγκύπτα εἰς αὐτοῦς τὴν φύσιν των μανθάνων,  
'στὸ τέλος βρισκω πάντοτε πὺς περισσεύει κἄτι,  
ἐνίστε πασιφανίς κι' ἐνίστε λαθάνων.

Γιὰ τοῦτο μαθηματικὸ σταυροκοποῦνται πούροι,  
ἐγὼ τὸ δῶγγω, τὸ σκουντῶ, τὸ σβῶμα μὲ τὴν πένα,  
κι' αὐτὸ τὸ τρικακαροτὸ μού γίνεται ταμπουρί  
κι' ἔμπρὸς κι' ὅπως τῆκεται μπαστάκας βλοῖνα.  
Βρέ μάτια μου, βρέ τ'ζόγγα μου, τοῦ λέγω μὲ καλὸ,  
κι' ἐκείνο τὸ μπαγασίκο χορεῖται πρὸ τρελλῶ.

Καὶ σήμερα μαρτύριο δὲν τραβήξῃ ὀλιγο  
μήπως καὶ τὸ ξεφύγω...  
τοῦ κάκου... μὲ τὸ κάρτε του αὐτὸ μὲ δειμιονίζει  
καὶ τρυφερὰ μὲ βλέπει,  
κι' ἔμπρὸς σας τώρα, κύριε, σὺν λοκουμαῖς ἀνίχει  
καὶ πρῶτῳ σελίπῃ.

Κι' ἐφέτος εἶναι πιθανὸν νὰ μὴ φανῇ καθόλου  
γχατ' εἶναι ἰδιότροπο καὶ καλτσα τοῦ δεσβόλου,

κι' ἂν τώρα πάλιν δὲν φανῇ σὺν Νῶϊ περισστέρα,  
ἀλλ' ὅμως τῶχει πρὸ πολλοῦ ἢ μοῖρα μας γρκατὸ  
ἢ δυστυχία μοναχὰ νὰ φαίνεται' ἰδὼ πέρα  
κι' ὁ πλοῦτος παντ' ἀράτος νὰ παίζῃ τὸν κρυφτό.

Πρὸς τοῦτοίς ὁ ευμβιθισμὸς ὁ κοσμοζακουσιμένος  
κι' ἂν λίτε πὺς δὲν ἀρχίσει, ἀλλ' εἶναι τελεωμένος.  
Κι' ἀπὸ μακρὰν σὰς βιβλιὸ κηθῶ, κι' ἐκ τοῦ πλησίον  
δλοῦς τοῦς ἀπισθόλωσα τοῦς δημολογοῦχους,  
μὲ νίεξ ὁ περιττὸς τοκορρωσῆσθαι  
θὰ τοὺς ἀψίσω, κύριε, δὲκ παντὸς εὐνοῦχους.

Σὰς λίγα δὲ μετὰ φωνῆς παραποτε μεγάλῃς  
πὺς μὰς ἔχρωκόπτετε ὁ Διμονῆς κι' ὁ Ράλλης.  
Αὐτοὶ μὰς ἔχραντάκωσαν τὸ πέρνε καὶ μὴ δίνε  
κι' ἂν σὺς δὲν τὸ πιστεύετε δικαίωμά σας εἶναι,  
ὅμως ἐγὼ θὰ ταμπουρῶ μὲ μὴ τρωπομαρκίνα  
πὺς τοῦτ' οἱ ὄρῃ κι' ὁ Θεωρῆ; μὰς ἔπικαν φερρίνα.

Ὀχ ἦτον ἀπὸ σήμερα 'στὸν κόσμον θ' ἀλαξῶ  
πὺς τοῦ λοιποῦ πολιτικῆν καὶ σύστημα θ' ἀλλαξῶ.  
Κανένα πλέον δανειὸν σὺν πρῶτα δὲν θ' ἀνέγωμαι,  
ἂν κάποιος δὲ μὲ τὸ ετανεῖο παραδέξῃ μου προσφέρῃ,  
πᾶρε τοῦς 'πίσω, θὰ τοῦ πῶ, καὶ δὲν τοὺς καταδέχομαι...  
πέρσω' ἐκείνος ὁ καιρὸς, ποῦ ἔκπλωνα τὸ χέρι.

'Ολα τὰ πάγια καὶ μὴ μὲ μὴ τ' ἀποκρύπτω...  
δανειὸς ἀποτάσσομαι... λά μουζικα φιντό...  
θὰ δειρῶ δὲ κατ'ἐμούτρα τοὺς ζένους μακαράδες  
μὲ Μανδάρικον κῶστο,  
κι' εἰς δλοῦς ποῦ μὰς ἔδωσαν κατὰ καιροῦς παραδέξῃ  
θὰ ὄωπ' ἢ μουλα κλώτοσο.

'Ἰδοὺ τὸ νῆον σύστημα τῆς νίεξ ἐπιγῆς,  
εἰς τοῦτο θὰ δουλεύσωμα μὲ τοῦκα κι' ἀπ' ἀρχῆς.  
Κι' ἄλλοι λαοὶ διάσφοροι μὲ πλοῦτη καὶ μαλαὰ  
ἔδουλωσαν κατὰ καιροῦς συστήματα πολλὰ,  
ὁ δ' Ἰακωβὸς ὑπέμεινε τοῦ Λαβῆν τὴν δουλείαν  
χρόνους ἐπτά γιὰ τὴν Ραχλῆ, ἐπτά καὶ γιὰ τὴν Λίαν.

Πᾶν τέλος διαπύλιον εὐθὺς θὰ καταργῶμα.  
ἀπὸ τοῦς Δῆμοῦς τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ ζητῶ χαράτσι,  
καὶ φόρους τῶν οικοδομῶν 'στὸν Δῆμον θὰ χρεῖσω  
νὰ ξεθωμώσῃ κι' ὁ Μιλὰ; καὶ νὰ μὲ κᾶν μάτσι.

Μὰ κι' ἡ Παῖδεία, κύριε, δὲν θ' ἀπομείνῃ στάσιμος,  
κερανοβόλον δὲ κι' αὐτὴ βελτιώσῃν θὰ πάθῃ,  
κι' ὁ κύριος Καλλιφρονᾶς, εἰς τὸ ἰγυθ' ἀστάσιμος,  
μὲ τὰ σωστὰ τοῦ βαλθῆτε Λατινικὰ νὰ μάθῃ.

Τάξις ἐκυριάρχησι κι' ἀσφάλεια πολλῇ  
καὶ γαῖιν ἔχεις ἑλοφρᾶν, Ροζᾶκη κι' Ἀγγελλῆ...  
πάει κι' ὁ Στρατοστράτολος, πάει κι' ὁ Σηροτῆρῃς,  
καὶ μείνει μόνος ὁ Τσουλῆ; σὺν κούκος κακομοιρῆς.

Κοντολογῆς σὺς ἔδειξῃ ὁ τόπος μας πὺς ζῆ  
κι' ἀκρίβας δὲν φοβόμειθα, οὐδ' ἀρρωμαῖν σμῆνη,  
καὶ πᾶσ' Ἀντιπολίτευσις κᾶν χώρρα κᾶν μαζὶ  
ταιατῆ πάλιν πέρωται νὰ μείνῃ καὶ θὰ μείνῃ.